

Posudek vedoucího diplomové práce Jana Roneše: Přestupkové právo-přestupky v dopravě se zaměřením na hmotněprávní stránku přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích

Problematika přestupků byla obrácena snad už ze všech stran a do nejmenších detailů v komentářích, učebnicích článkách atd., takže lze jen sotva očekávat, že někdo přinese cosi zcela originálního a to tím spíše v kvalifikační práci. Co však původní může být, je zvolit jistý úhel pohledu na tuto materii.

Diplomant v daném případě přinesl takových novinek hned několik. Předně správně zvolil cestu, kdy se nezabývá přestupkovým zákonem či právem „an sich“, ale omezil se v úvodních pasážích na základní charakteristiku, resp. instituty právní úpravy. Co zde poněkud zaráží je poměrně malý rozsah citované literatury, třebaže na druhé straně je její absence vyvažována odkazy na judikaturu.

Zde se též pokouší řešit na str. 3-4 aplikaci § 6 zákona o přestupcích, upravující odpovědnost právnických osob. Podle mne jde o ustanovení obsoletní a více pozornosti si ani nezaslouží. S ohledem na stávající úpravu by totiž při takovém jednání odpovídala za správní delikt právnická osoba a dále, porovnání se zák. č. 418/2011 Sb. je sice na místě, ale sotva by tu přicházela do úvahy konkurence s přestupky.

Příliš složitou konstrukcí na str. 5 přivedl až k nesrozumitelnosti autor řešení vztahu mezi trestnými činy a přestupky.

Na str. 10 není správný příklad nevědomé nedbalosti, to co je uvedeno naplňuje totiž zásadu *ingorata iuris neminem excusat*.

Ač nejsem příznivec líčení geneze právní úpravy, v tomto případě je zajímavé. Zajímavé je zamyšlení nad efektivností sankčního postihu, které ústí ve správný závěr, že jde spíše o *ultima ratio* a vhodnější pro naplnění účelu úpravy, tedy zajištění bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, by bylo použití jiných prostředků. Co autor dobře postřehl, jsou úskalí bodového systému a pokusu o řešení výmluvy na osobu blízkou, jejíž efektivnost se ukáže až v praxi.

Jádro práce spočívá v detailním rozboru přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích. Je zcela zřejmé, že autor v této oblasti dlouhodobě působí a orientuje se v ní a podaný přehled je kvalitní. O tom ostatně svědčí i formulování doporučení

de lege ferenda, která práci uzavírají. Jistou slabinou je poměrně malé použití judikatury, které je v této oblasti četná a mohla tedy být k argumentaci více použita.

K práci tedy nemám po stránce obsahové, stylistické ani co do zvolené systematiky zásadnější připomínky. Co mne na ní zaujalo, je porovnání přestupků s příslušnými skutkovými podstatami trestných činů.

Práce vykazuje 7% shodných míst, což považuji s ohledem na zpracovávanou materii za zanedbatelnou hodnotu a jistě zde tedy není možno hovořit o plagiátorství.

Celkově mohu uzavřít, že práce splňuje požadavky kladené na tento druh kvalifikačních prací a doporučuji, aby byla připuštěna k obhajobě.

Doc. JUDr. Pavel Mates CSc.

